

02/2008 – ročník I.

Jak si nejlépe zapamatovat historická data aneb Pomůcka ke studiu

Každý člověk má jistě svůj způsob, jak si zapamatovat nějaké datum, popř. leto-počet. Většina lidí si řekne, že si letopočet zapamatuje podle něčeho, co bezpečně zná. Nazvěme si to „teorií bezpečné znalosti“. Uveďme si příklad. Bitva na Bílé hoře vypukla roku 1620. Pokud chceme uplatňovat „teorii bezpečné znalosti“, máme několik možností k zapamatování.

Za prvé si můžeme číslovku rozdělit na čtyři různé číslice. Naučím se například, že mám jednu sestru, bydlím v šestém patře, ponožky dávám do druhého „šuplíku“. Nula je ovšem problém. Čeho na světě je nula? Vše musí být alespoň jednou, nebo to zánikem neexistuje. A jelikož něco, co neexistuje, nemám a neznám, nemohu to použít k zapamatování. Mohu použít tedy něco, co ani jednou nevlastním, ale existuje to, např. kostel. Ovšem je otázka, když ho nevlastním, do jaké míry ho tedy bezpečně znám? Na místo nuly bych tedy dosadil *perpetum mobile*.

Druhý způsob je jednodušší, protože se zde nevyskytuje problém s nulou. Číslo 1620 rozdělíme na 16 a 20. Začněme u šestnáctky. Pokud má nějaký váš přítel (popř. nepřítel) šestnáct let a dobře ho znáte, „lupněte“ ho tam. Pokud takového člověka nenajdete, použijte něco, co si můžete kdykoli vybavit. Například spočítám, že máme doma 16 oken. Když chci potom vědět první dvojčíslí, vybavím si náš byt a spočítám okna. Dostanu 16. K tomu přičtu číslo dresu kapitána české fotbalové reprezentace Tomáše Galáska – to je číslo čtyři – a dostanu druhé dvojčíslí: 20. Potom vše spojím a zjistím, že vyšlo číslo 1620.

Třetí způsob tedy logicky dělí číslo 1620 na 1 a 620 nebo na 162 a 0. Známe problémy s nulou, proto si vybereme variantu první. Číslo jedna bude znovu má jediná sestra a k číslu 620 přiřadím například počet továren na čokoládu v Evropě (pozn.: Toto číslo nebylo ověřeno.).

Je ještě jeden způsob, který propaguji já. Nazývám jej „teorií pokaženého magnetofonu“. Když si chcete zapamatovat rok 1620, řeknete si dvacetkrát za sebou 1620. O hodinu později řeknete opět dvacetkrát 1620. Večer, než jdete spát, si řeknete třicetkrát 1620. Ráno si řeknete desetkrát 1620 a před tím, než budete danou informací potřebovat, si řeknete jednou 1620.

Ono se totiž také může stát, že zapomenete, kolik je v Evropě továren na čokoládu, nebo že někdo sestrojí *perpetum mobile*, a hned budete o rok vedle. V případě narození další sestry dokonce o celé tisíciletí.

— Petr Martinek (VHC2, 2005/2006) —

Jak jsem jel do Olomouce na biblickou soutěž

Ve čtvrtek 14. února 2008 se mi podařilo zúčastnit se regionálního kola biblické soutěže *Bible a my*. Stalo se tak po mém postupu z kola okresního, ve kterém jsem skončil druhý ze dvou účastníků, z čehož první tři automaticky postupovali. Za záhadných okolností se totiž tehdy nedostavil žádný soutěžící z jiné školy, a tak to všechno zůstalo na mně a Janičce Smékalové z PL4. Tentokrát bylo ale všechno jinak.

Po překonání cesty vlakem (včetně výluky na trati a následného přesezení na autobus a opět zpět na vlak) jsme se úspěšně dostali do Olomouce, kde se soutěž konala. Pod vedením slečny Zdeničky Musilové jsme hrdě vyrazili do centra města. Na tamějším Horním náměstí plném památek všeho druhu jsme si dali na 15 minutek rozchod, který všichni využili k nákupu teplého jídla v blízkých obchůdkách, aby zahnali ukrutně vlezlou zimu něčím příjemným do žaludku. Po našem srazu jsme se pokochali právě bijícím olomouckým orlojem, který se snažil napodobit zvuk kokrhajícího kohouta a který, jak jsme zblízka zjistili, měl kromě nádherné mozaiky i otáčecí tabuli s výročími typu „Úmrtí Klementa Gottwalda“ nebo „Velká říjnová revoluce“. Hned nato jsme vyrazili, nyní již bohužel bez mapy, protože ta se za podivných okolností ztratila, směrem k Základní škole sv. Voršily.

Při našem příchodu vládl na škole nesmírný zmatek. Byla právě přestávka a žáci prvního stupně pobíhali po schodech nahoru a dolů a každý někam spěchal. Po prezenci nás lidé z vedení soutěže poprosili, abychom jim pomohli vyklidit jídelnu, kde se celá akce měla konat. Menším problé-

mem však bylo, že žáci školy v rámci přestávky stále ještě obědvali a nehodlali se svých rybích prstů jen tak vzdát. Takže zatímco my jsme vynášeli volné stoly a židle, přicházeli další a další hladoví studenti a s uraženými pohledy si sedali s jídlem na zem. Následovalo čekání na zahájení soutěže, při kterém jsem si ještě v rychlosti půjčil Bibli a přečetl si alespoň nadpisy Janova evangelia, neboť právě to bylo tématem pro mou kategorii.

Po slavnostním zahájení soutěže jsme se rozešli každý do třídy podle své věkové kategorie a dostali jsme testy. Test měl pouhých 10 otázek s možnostmi a) b) c) a za každou z těchto možností bylo písmenko, které se podle čísla otázky přidalo do tajenky. Bohužel jsme však byli předem upozorněni, že tajenka nemusí dávat dohromady žádný smysl. A taky nedávala. Výsledkem tajenky bylo něco jako K S E Y O T U A S A. Nervy pracovaly o 106. Když jsem se podíval na všechna ta chytrá děvčata s brýlemi, co bez rozmyšlení zaškrťávala jednotlivé možnosti, bylo mi opravdu trapně a musel jsem si položit otázku: „Co tady vůbec dělám?“ Na test jsme měli vyhrazeno celkem 30 minut, ale již po 15 minutách jsem byl jeden z posledních, kdo dosud neodevzdal. Po odevzdání testu jsme se přesunuli opět do jídelny, kde bylo vyhlášení. V mé kategorii soutěžilo 15 lidí, z čehož 6 postupovalo do finálového souboje. Ke svému zděšení jsem se v testu umístil na 5. místě, a tak nebylo nazbyt, než si jít sednout s ostatními finalisty před sál plný lidí a za pomoci Bible a atlasu biblických map psát na papír odpovědi na kladebné otázky. Má nervová soustava již bila na poplach. V husté atmosféře ztichlého sálu padala jedna otázka za druhou a na každou byl jiný časový limit, pohybující se podle obtížnosti otázky v rozmezí od 15 sekund do 2 minut. Sami pořadatelé byli naprosto

vyvedení z míry, když po poslední 5. otázce měli všichni soutěžící naprosto shodný počet bodů, a protože nevěděli, co s námi mají dělat, kladli nám doplňující otázky, dokud se nevyjasnilo, kdo se umístil na kterém místě. Skončil jsem jako 4. a ze srdce mi spadl pořádný balvan. Dali mi diplom a v dobré náladě se celá naše brněnská skupinka vydala na zpáteční cestu vlakem.

Děkuji Bohu, že mi pomohl, abych neudělal naší škole ostudu, a daroval mi překrásný den, strávený na biblické soutěži. Zároveň mu také děkuji, že jsem už nepostoupil do dalšího kola, protože to by mé slabé nervy už asi vážně nevydržely.

— Adam Homolka (VHC3) —

Gagarin Tě také miluje!

Tak nějak v tomto duchu, aspoň pro mne, se nesla letošní *XV. celostátní přehlídka zájmové umělecké činnosti studentů církevních škol*, která se konala ve dnech 1. – 3. dubna 2008 v Dělnickém domě v Odrách. Již tradičně do tohoto chladného města vyrazila reprezentace naší školy, a to ta nejpovolanější – školní sbor Cantate. Cantate je již ostřílený účastník, bohužel často poznamenaný omlazovacím kouzlem. Naštěstí byl i letošní ročník opět nadmíru úspěšný.

Pro začátek nám Adam řekl z pódia, jakže to vlastně bylo s tím židem, který cestoval do Izraele. Měl to, chlapec, těžké. Tedy ten žid, ne Adam, ten totiž předvedl svůj standardní profesionální výkon. Bojanovčáci, tedy trefně pojmenované krojované uskupení z Bojanovic, nám předvedli skvělou ukázkou toho, co o víkendech dělají. Jen demižón zůstal skrytý v zákulisí. Dále

nám Iva předvedla moderní balet, doprovázený Martinovým umem.

Naše prezentace pokračovala vystoupením Měsíční setkání, laděného na motivy naší dřívější hry Salmon Elóza. Odtud již zmíněný Gagarin, který miluje nejen nás, ale i porotu, která po celou akci pečlivě sledovala a hodnotila jednotlivá vystoupení. A že jich bylo. Od nás ještě příčné flétnové duo, zákeřně pojmenované jako kvartet, a double Gabča – Verča, který to rozjel s křesťanským popem. Moc pěkné. Málem bych zapomněl na oktet, který byl na podiu viděn již potřetí. I přes velkou absenci nácviku lze říct, že výkon nebyl špatný ;-).

Jako hřeb programu přišel sbor. Měl co nabídnout, a nabídl to všemi deseti. Tréma byla fuč, stres, nedospané hodiny, vyječené hlasivky, vše bylo rázem pryč. I my hoši jsme se chytali, přes svou hlasovou indispozici.

Výstup všech a všeho byl řádně ohodnocen porotou, a tak někteří více, někteří méně měli dále napilno, aby se připravili na Gala-večer, kde měli vystoupit. To už přijel i pan ředitel se sestrou Vojtěchou, aby také zhlédli, co že to stojí takovou dřinu, kde že to obětujeme plno svého volného času apod. A pro vás, co jste to neviděli, malá rada: určitě si nenechte záznamy ujít. Máme i vlastní video, a pokud jen toužíte o krapet profesionálnější záznam, počkejte si, celý Gala-večer nahrávala televize Noe.

Naše velké díky patří především p. prof. dir. Vojtěchovi. Zase jsme se jednou třpytli, dokázali, že něco umíme, zazpívali (si) pro radost a poznali se navzájem. Jestli však něco chybí, tak to spánek. Dobrou noc!

— Jan Škráček (G6) —

Vaření dnes

V dnešní době je běžné, že maminky a ženy jdou pro potraviny k dobrému jídlu do obchodu s potravinami. Může to být třeba Hypernova, Tesco, Billa (protože ta je pro mne nejlepší), Lidl (Lidl je levný!). Samozřejmě to může být také Brněnka či Inter-spar.

Poté, co si maminka vystojí obrovskou frontu v nějakém z dříve jmenovaných obchodů, s taškami plnými surovin a potravin a s bolestmi zad se vrací domů. Je ale možné, že se žena sveze svým roztomilým autíčkem, MHD, trolejbusem nebo autobusem. Protože si ale musí upravit make-up, sedne si a tašky pustí. Ty se většinou rozsy-pou. Žena se nezvedne hned, neboť si musí dodělat svůj perfect-look. Nejdříve si přemaluje rty rtěnkou značky Maybelin – možná se tak narodila, možná je to Maybelin. Dále si obtáhne černými linkami své kočičí oči, prohrábne si vlasy umyté šamponem Panthene a nalakované Taft Volume Power Push Up Efect, jako by byla posedlá objemem svých vlasů. Na jemná víčka si naplácá krém Vichy proti vráskám, i když žádné nemá. Když si žena konečně uvědomí, že na ni doma čeká manžel s jejich roztomilým třináctiletým chlapečkem, je už tma. Sebere si svůj nákup a pospíchá domů.

Doma už její milovaný synáček čtyři hodiny hraje zabíjíčkou střílečku. Jak to toto velice praktické stvoření, lidově nazývané baba, kost, kotě, kůže či jinými podobnými výrazy, znějícími spíše jako názvy potravin a zvířecí populace, spatří, okamžitě vyběhne a napřaženou rukou, namířenou na obrazovku počítače, škrábne synáčka svými metrovými červenými nehty. Řekne jen: „Chlapečku, promiň,“ a další půl

hodiny běduje nad svým zlomeným nehetem. Až po třetí připomínce svého miláčka (manžela) a miláčka č. 2 (synáčka) si stoupne k plotně.

Sporák zapojí do elektřiny (pokud má sporák elektrický), nebo (pokud vlastní sporák plynový) zapálí sirkou plotýnku a položí na něj hrnec se studenou vodou. Udělá pouze „něco ze sáčku“, tzn. instantní pokrm. Do ničeho složitějšího se jí v sobotu v deset hodin večer opravdu nechce. Rozhoduje se pro některou z polévek. Až je polévka hotová, tak se opaří, protože si nechtěla zlomit další nehet. Polévku hned ochutná, řekne si: „Proč je ta polévka tak horká?“ a opaří si jazyk. Svým miláčkům ji podává se tři dny starým rohlíkem, protože zapomněla koupit pečivo.

Vaření je dnes opravdu jednoduché, to spíše ženy jsou čím dál více složitější. Anebo je to všechno zcela jinak?

— Linda Kanžbulová (G1) —

Topení

Končí zima, teda vlastně již skončila, a právě proto je teď pravý čas připravit se na další. Pomalu, a jistě. Pojdme rovnou k věci, k energetické otázce. Naše škola byla před pár lety vybavena novým topným kotlem a termoregulačními uzávěry na topení. Rád bych zde zmínil význam nových uzávěrů a jejich použití v praxi. Byla to velká investice, kterou si naše škola ani nemohla dovolit. Tedy jen díky našim sestřám zřizovatelkám máme společně se základní školou nový kotel.

Rád bych vás vyzval k „inteligentní regulaci a efektivnímu využití energetických zdrojů“. V podstatě v celé škole jsem se letos v zimě denně setkával s absurdním chováním studentů, a snad i učitelů. Cho-

vání popíšme následujícím vzorcem: zima = otočit kohoutek na maximum; teplo = otevřít okno. Většina se řídí naštěstí lepším, ale také chybným upraveným vzorcem: teplo = otočit kohoutek na minimum.

Vstříc novým technologiím!

Proč je chybné kroutit ventilem sem a tam? Napovědět nám může již samotný jeho název. Termoregulační ventil. Jedná se tedy o uzávěr, který reguluje teplo, přesněji řečeno to znamená, že průtok vody závisí na teplotě v místnosti. Je nutno ale říci, že onen starý vzorec samozřejmě před dvaceti lety fungoval – dříve totiž tyto ventily nebyly.

Termoregulační ventil je speciálně sestaven tak, že jeho stupnice nesymbolizuje otevření respektive zavření průtoku vody, ale požadovanou teplotu v místnosti. Ventil tedy hlídá teplotu a v případě, že v místnosti je teplota nižší než ta nastavená, pustí vodu dovnitř. Naopak pokud je příliš teplo, zastaví přívod vody, i kdyby byl ventil nastaven „na pětce“.

V praxi to znamená, že pokud je nám velké teplo, vyplatí se krátce rychle vyvětrat, a ventil nastavit jen o málo níže na námi požadovanou teplotu. Nastavení ventilu na minimum by vedlo totiž k jeho úplnému zavření - v tu chvíli se začne opakovat nekonečný cyklus, kdy další třídě je zima, nastaví pětku, ti, co přijdou po nich, mají zase už nechutně přetopeno, tak to raději úplně vypnou a tak dále.

Vyzývám tedy k šetrnému a promyšlenému zacházení s topením. Těžit z toho budeme všichni.

— Jan Škrášek (G6) —

Se šermíři Martinem Hudcem a Tomášem Kopčíkem

Jak jste se k šermu dostali?

Martin: To bylo takové divné, protože jsem dostal k Vánocům meč. Takže kvůli meči jsem se dostal k šermu. Jinak samozřejmě už jako malé dítě jsem se vždycky rád díval na šerm.

Tomáš: Moji předkové byli potulní rytíři a lapkové, co plenili vesnice a znásilňovali, takže mně to koluje v krvi. A hrozně se mi líbily fantasy filmy, kde pobíhá Aragorn a řady skřetů. Potom jsem chodil na „dřevárny“ a posléze jsem se vykašlal na „dřevárny“ a šel jsem na „železářny“ a zjistil, že Aragorn dělá úplně špatné kroky a špatně seká. Odmalíčka to bylo ve mně. Bylo mi to sympatické hlavně v pohádkách.

Jak dlouho šermujete?

Martin: Já šermuju něco přes rok.

Tomáš: No, to se těžko říká. Nejdřív tři roky amatérsky, tzn. s kamarády v Lužánkách, a teď rok profesionálně.

Co vás na tom nejvíce baví?

Martin: Krev.:-)

Tomáš: No, krev, ale je to výborné i na fyzickou, máme historický přehled a baví mě vystupovat před lidmi.

Takže děláte historický šerm?

Tomáš: Ano, děláme historický šerm.

Máte doma brnění?

Martin: Já mám ramena.

Tomáš: Já si teď pletu kroužkovou košili, protože zatím potřebujeme jen panoš a ten většinou pláty nenosil.

Máte svoje vybavení? Kolik to stojí?

Tomáš: Ano, máme svoje vybavení. Je to velice nákladné. Ale jelikož jsme šermířská skupina, tak si ho často půjčujeme, protože všichni máme většinou stejnou velikost mamlasů. Jinak meč stojí od dvou (to jsou ty základní meče) do osmi tisíc korun (ty lepší). A pokud máte zájem utratit 500 000 korun, tak věřte, že se to dá. Je to drahý koníček.

Komu byste šerm doporučili? Od kolika let?

Martin: Asi od patnácti.

Tomáš: Dá se to dělat od šesti let, ale doporučení těm, které to baví: šerm je velmi specifický sport, to není jako fotbal, který lze hrát někde na rožku. K tomu musíte nějak dospět, takže se to těžko doporučuje. Je to určitý druh bláznovství, to není sport jako takový. Doporučil bych to těm, kteří hledají partu skvělých lidí (jakými jsme například my dva ☺), kteří chtějí aktivně pracovat se svým tělem, protahovat se, zapojit se a těm, kteří se pro to dokážou nadchnout.

Máte nějaké jiné koníčky?

Martin: Samozřejmě máme, třeba kytaru, tanec... Ostatně při tanci jsou podobné kroky a pohyby jako při šermu.

Tomáš: Kung-fu, Jiu-jitsu apod., spíše tělesné sporty. A také čtení.

Máte nějaký oblíbený film, ve kterém se šermuje?

Tomáš: Po tom, co jsem začal dělat šerm, se mi hodně filmů zprotivilo, protože vidět tam ty vruty na mečích, to mne skutečně... Ale možná Artuš, to je historicky docela povedený film.

Martin: Asi jediný film, který je šermířsky dobrý, se jmenuje Ohněm a mečem, ale není to moc známé.

Není to nebezpečné?

Tomáš: Je to nebezpečné.

Martin: Žádný učitel vás hned nepustí šermovat, nejdřív minimálně půl roku děláte kroky a techniku atd. Teda ale spoň ti pořádnější šermíři. Takže když se pak šermuje, tak už to ti lidi většínou umí. Horší je pak scénika, kde někdo čeká, že někdo něco udělá, to je pak větší problém.

Tomáš: Já bych s tím tak nesouhlasil, protože třeba já jsem se dostal k meči hned na druhém tréninku. Oni (tj. Martinova šermířská skupina) totiž jenom krokují, mají tam za velmi důležité kroky, ale Martin se je pak musel učit dělat s mečem, což já už uměl rovnou. Také jsem půl roku trénoval sám, abych nikoho nezranil. Ale většínou k zranění dojde, když se sejde jeden nebo dva... jak to říct slušně... No, prostě ti, co to neumí. Třeba můj mistr skončil s kopím v uchu (tzn. 7 cm kopí v uchu). Když to umí, nic se nestane.

Chcete vzkázat něco čtenářům Lercháče?

Martin: Všichni mají přátele, jenom já mám URSl (pozn. redakce: jméno Martinovy šermířské skupiny; v překladu to znamená „medvěd“).

Tomáš: Carpe diem!

Martin Hudec

- narozen 7. května 1991 v Hranicích na Moravě
- v roce 1999 se přestěhoval do Brna, kde nastoupil do 3. třídy ZŠ Slovanské náměstí
- v současnosti studentem sixty gymnázia CMGaSOŠPg Brno
- mezi jeho záliby dříve patřily dobrovolné hasičství (1999–2004), hra na klavír (2000–2003), zpěv ve školním sboru (2002–2004); nyní se věnuje airsoftu, paintballu, hře na kytaru, částečně webdesignu, a především historickému šermu
- šermovat začal na začátku roku 2007 v šermířské skupině URSI (dosažené výsledky: certifikát mezinárodní školy bojových umění ARMA FERRE), pokročilý 2. stupně

Tomáš Kopčík

- narozen 18. února 1991 v Brně
- zpočátku studoval na ZŠ Nádražní v Hustopečích, posléze na ZŠ Janouškova v Brně
- v současnosti studentem 2. ročníku oboru VHČ na CMGaSOŠPg Brno
- dříve skautským vůdcem, nyní samozvaným vůdcem školní bandy
- mezi jeho záliby patří kromě šermu i kung-fu a jiné bojové umění, četba, psaní nepublikovatelných literárních pokusů, kultura a mnoho dalšího
- má dva bratry a jednu sestru
- motto: Carpe diem

— Anna Kubešová, Tereza Lerchová (G3) —

Hy Conrad: Kdo je pachatel?

„Zachu Albansovi se smůla lepí na pa-ty,“ povzdechl si Sherman Holmes, když seržant Wilson zaparkoval před jeho krámkem. Ceduli „Zlatnictví“ pověsili na střechu dnes ráno, obchod ještě ani nebyl pro veřejnost otevřený, a už ho někdo vykradl.

Zach Albans je přispěchal pozdravit. „Shermane,“ potřásl rukou starému příteli, „myslel jsem si, že když změníme lokalitu, změním taky nepřející osud, ale už to vypadá, že tomu tak nebude.“

Zavedl je dovnitř. Místní policista právě zkoumal prázdnou skleněnou vitrínu, zatímco dva Albansovi zaměstnanci tu bezradně postávali. Albans až do loňska zaměstnával tři lidi, pak byl jeden z nich odsouzen pro krádež.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Sherman.

„Připravovali jsme výlohu,“ odpověděl Albans. „Ty prostory zatím nejsou vyhovující, nemáme ani funkční záchod a koupelnu. Jenže slavnostní otevření je dnes večer, tak si s tím nějak musíme vystačit. Kolem poledne jsem šel dozadu do kanceláře. Vstupní dveře jsme nechali otevřené, není tu ještě klimatizace. Myslel jsem si, že Melanie nebo Ricky budou vpředu hlídat zboží, ale asi jsem se spletl. Oba vyšli ven. Zloděj měl dost času zahlédnout prsteny, vběhnout do obchodu a všech šest jich sebrat. Samozřejmě je mám pojištěné, ale jen na velkoobchodní cenu.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ řekl Sherman a přešel k Wilsonovi, který si právě podával ruku s Melanií, vedoucí obchodu.

„Já jsem musela odejít za roh, abych hodila další minci do parkovacích hodin,“ řekla a vyčítavě se přitom podívala na Rickyho. „Říkala jsem mu, aby tady zůstal.

Když jsem se vrátila, prodejna byla prázdná a prsteny z výlohy byly pryč. Utíkala jsem dozadu, kde Zach právě telefonoval. Hned zavěsil a volali jsme policii.“

„Neměl jsem ty dveře nechat otevřené,“ řekl zaměstnanec, kterého z té nedbalosti obvinili. „Jenže jsem nevěděl, jestli si Melanie vzala s sebou klíč. Když odešla, utíkal jsem do vedlejší kavárny, abych si došel na záchod. Protože jsem nebyl jejich zákazník, tak jsem se tam vplížil a nevím, jestli mě vůbec někdo viděl. Když jsem se vrátil, Zach a Melanie už byli tady a zjišťovali, co všechno bylo ukradeno.“

„Seržante Wilson, mohl byste jít sem?“

Hlas přicházel z otevřeného dvora, který patřil kobchodu a do kterého se vcházelo přímo z prodejny. Policista stál pod starou jabloní ve středu dvorku, usmíval se a v ruce umazané od smůly držel červený plstěný váček. „Podíval jsem se do díry ve stromě a tohle našel strčené v puklině.“

Wilson vzal lepkavý váček do obchodu a otevřel ho. Byly v něm všechny postrádané prsteny.

„Co si myslíte?“ zašeptal Wilson.

„Zcela jasně se jedná o vnitřní záležitost,“ odpověděl Sherman také šeptem. „Mohl je vzít Zach, když byl obchod prázdný, a stejně tak Melanie nebo Ricky. Zloděj je ukryl do stromu, protože věděl, že si je bude moci vzít později. Zatím je předčasné spekulovat o tom, kdo z nich to byl.“

Wilson se zašklebil. „Možná pro vás je to předčasné, ale já už to vím.“

Sherman se snažil zakrýt překvapení. Jak to může vědět Wilson a on ne? O čem ví jen Wilson? Cítil se pokořený.

A potom mu došlo, co se muselo stát.

Kdo ukradl prsteny? Jaký měl Wilson důkaz? Svá řešení posílejte na adresu redakce. Správnou odpověď i s úspěšnými luštiteli záhady uveřejníme v příštím čísle Lercháce.

— Veronika Králová (G3) —

RECENZE

Harry Potter posedmé

Rowlingová, Joanne Kathleen: Harry Potter a Relikvie smrti. Praha: Albatros 2008, 626 s.

Po dlouhém čekání se čeští fanoušci konečně dočkali. 31. 01. 2008 vyšel poslední, sedmý díl ságy o čarodějnickém učni s uhlově černými vlasy a jizvou na čele, nazvaný *Harry Potter a Relikvie smrti*.

Vzhledem k tomu, že jsem tuto knihu četla na internetu asi půl roku před jejím oficiálním vydáním, byla jsem zvědavá na originální překlad Vladimíra Medka. Jako obvykle byl dobrý, držel se zaběhnutých kolejí a stylu autorky, ale ten z internetu byl také dobrý (zvláště uvážíme-li, za jak krátkou dobu – asi dva dny – byl pořízen...). Jen by mne zkrátka zajímalo, proč se s vydáním knihy dělaly takové cavyky. NePOCHYBNĚ kvůli penězům... Ale dost kritizování českých vydavatelství, zpět ke knize.

Až doposud byl každý díl psán podle stejného scénáře. Harry tráví léto u svých strašných příbuzných, pak přichází vysvození z jejich spárů a náš hrdina odjíždí do školy čar a kouzel v Bradavicích, kde má vedle svých přátel Rona a Hermiony i nepřátele... Takto zaběhnuté schéma se však recenzovaným sedmým dílem narušuje. Harry sice tráví prázdniny u Dursleyových, odkud odjíždí do Doupěte, kde bydlí jeho kamarád Ron s rodinou, ale poté se místo do školy chystá na dlouhou cestu po sto-

pách viteálů, které musí najít a zničit, aby mohl kouzelnický svět navždy zbavit Voldemorta. Kolem viteálů se točí celý sedmý díl. Přesněji kolem viteálů a Relikvií smrti.

Harryho cesta však není vůbec lehká, i když mu pomáhají jeho věrní přátelé. Kromě hledání se však hlavní hrdinové musí vypořádat s pronásledovateli, kteří jim jsou v patách na každém kroku, jelikož je na jeho hlavu vypsaná velká odměna. Kniha je od prvních stránek až po poslední naplněna mrazivou atmosférou, která dílu dodává na poutavosti, a způsobuje tak, že když se začtete, máte velký problém od knihy jen zvednout oči.

Myslím, že začátek knihy by mohl být trochu svižnější, v některých pasážích se autorka dost „rozpovídá“, ale nevadí, pomalý rozjezd kompenzuje strhující konec. Poměrně dlouho Rowlingová čtenáři tají, co jsou Relikvie vůbec zač, a tak čtenář s napětím čte a čte, až se zhruba ve dvou třetinách knihy dozví to, na co celou dobu s napětím čeká. To mne trochu na knížce vadilo (a možná jsem nebyla zdaleka sama), totiž že než se čtenář dopracuje k odsypajícímu textu, musí přelouskat trochu toho „balastu“. Už od čtvrtého dílu se Harryho příznivci setkávají s větším počtem mrtvých, než v dílech předchozích. Nejinak tomu je i v knize sedmé. Na můj vkus zabila Rowlingová v tomto díle postav ažaž, a některé si mohla dokonce i odpustit, ale do temné scenerie knihy to asi zkrátka patří. Jen epilog („O 19 let později.“) mne na knížce trochu zarazil. To si mohla též odpustit, ale asi se jen chtěla pojistit, že nikdo v jejím díle nebude pokračovat. A kdyby se snad jednou rozhodla svůj zlatý důl znovu otevřít, může přece napsat: „A najednou se Harry probudil a zjistil, že teprve včera zbavil kouzelnický svět těžkého břemene. Přitom se mu zdál tak živý sen, že včerejší

události dávno pominuly a že on a Ginny...“. Kdoví, co zamýšlí autorka dále...

S každým novým dílem se Harry dostával blíže k odpovědím na otázky, které ho celou sérií pronásledovaly; každá kniha byla pro něj kouskem jedné velké skládačky o jeho tajemné minulosti. V tomto sedmém díle ji Harry sestaví konečně dohromady a zjistí, proč má hadí jazyk a na čele jizvu ve tvaru blesku. Pokud se prokousáte celou knihou, čeká vás fantastická a ohromující bitva o Bradavice, představující nezapomenutelnou scénu a vyvrcholení celé série.

Podle mého mínění je tato sedmá kniha v pořadí druhou nejlepší z celé série. A ptáte se, která je ta zcela nejlepší? Hned první díl potterovské série, nazvaný *Kámen mudrců*. A víte proč? Protože to je počátek všeho. Musím však autorce složit poklonu, protože v sedmé knize poznáváme, že celý příběh byl naplánován již od prvního dílu. Postupem času jsme v jednotlivých dílech odhalovali, co, jak a proč do sebe krásně zapadalo. A druhou poklonu jí musím složit za to, že mne a troufám si říct, že i spoustu dalších mladých lidí, přivedla ke čtení. Než vyšel *Kámen mudrců*, nic jsem nečetla, jakmile jsem však tento první díl přelouskala, začala jsem číst i další knihy.

Takže sečteno, potvrzeno - s Harrym jsem prožila své dětství, sedm let se mnou Harry rostl a ovlivňoval můj život, a to kladným způsobem. Díky němu jsem se naučila smířit se smrtí a s různými zradami života. Společně s ním jsem poznala kouzelný svět, Bradavickou školu, mozkomory, Hagrida, Rona, Hermionu, profesora Brumbála, Voldemorta a mnoho dalších milých a zajímavých postav. A tak mi nezbývá nic jiného, než říct: „Díky, Harry. Díky, paní Joanne Kathleen Rowlingová, za jedno z nejnapínavějších a nejkrásnějších dobrodružství mého života“. Jen těžko se mi s Harrym loučí, když vím, že s Voldemortem

se už vypořádal, série nemá jak pokračovat, a já se tak s Harrym setkala naposledy. Co říci na závěr? Snad už jen jedinou otázku: Bylo to skutečně naposledy?

Hodnocení knihy: 80%

— Lucie Říhová (G3) —

Výstava „Okno do českého loutkářství“

Brno, Moravské zemské muzeum (Palác šlechticů), 21. 12. 2007 – 22. 3. 2008

Taky se vám někdy stane, že nemáte v pátek odpoledne co dělat? Všichni vaši přátelé odjeli k babičce, na chatu, nebo šli do kina na film, který jste už viděli. Mně se to tak jednou stalo, a nechtělo se mi moc sedět doma. Proto jsem vyrazila na výstavu, kterou jsem chtěla již dlouho vidět. Název *Okno do českého loutkářství* by vás mohl dost vyděsit. Mne ale nevyděsil název, nýbrž člověk, který dohlížel na návštěvníky v prvním patře výstavy, která se konala v brněnském Paláci šlechticů.

Hned při vstupu se na mne tento zbesilý muž vrhl a zahltl mne nepředstavitelným množstvím „podstatných“ informací, např. jak se jmenovala Oldřichova prateta a jestli vím, jakou barvu očí měla Božena. Jen co jsem mu utekla, začala zajímavá prohlídka těch nejstarších loutek. Viděla jsem i tu úplně první, vyřezávanou pravděpodobně z mamutiho klu. Většina těchto loutek však nesloužila k pobavení dětí, jak je tomu dnes, ale k zábavě dospělých. Při některých krvavých detailech mi navíc bylo jasné, že se tehdejší děti nebály pouze klekánice a dalších dobových strašidel.

Po výstupu do druhého patra jsem došla do místnosti, kde to hrálo všemi barvami. Byly tam vystaveny loutky větší

nou velké jako já sama. Musím se přiznat, že se mi líbily o mnoho více než ty ponuré v prvním patře. Už jsem byla téměř zklamaná, že jsem stále nenašla žádnou zmínku o svých oblíbených z divadla Spejbla a Hurvínka, když vtom se přede mnou zjevily jejich původní podoby. Celá místnost, ve které se nacházely, byla věnována jenom jim.

Plná splněných očekávání jsem se vydala zpět domů a v tramvaji zahlédla upoutávku na výstavu v Měnínské bráně. Tak uvidíme, kdy zase bude volno...

— Tereza Benešová (G3) —

ANKETA

Ptali jsme se: „**Jaký literární žánr máte rádi? A proč?**“

Učitelé:

p. prof. Múčková

No, to se mění s věkem, ale v současné době velmi ráda čtu životopisy svatých, detektivku a encyklopedie o přírodě.

p. prof. Štouračová

K čtení si vybírám kvalitní detektivky, kratší romány (protože na dlouhé nemám čas), a jelikož jsem věřící člověk a chodím do kostela, tak se zaměřuji i na duchovní literaturu.

p. prof. Niedermayerová

Mám ráda poezii, protože je mnohočlenná a odpoví mi na mé momentální nálady a city.

sestra Kristina

Cože? Co to ta sestra zase vymyslela?! Čtu romány, drama, poezii, no prostě od každého kousek, čtení se věnuji i po nocích ☺.

p. prof. Trtková

Čtení je mým velkým koníčkem, v poslední době se zaměřuji na životopisné a dokumentární knihy a ty, které se týkají mého zaměření a výuky ve škole.

p. prof. Pospíšilová

Čtu velice ráda, čtením relaxuji, a co se týče žánru, tak mám ráda povídky a romány. Poezii moc nečtu, protože je příliš těžká na přemýšlení...

p. prof. Veselý

Mám rád horory. A proč? Protože se u nich dobře usíná ☺.

sestra Františka

Čtu všechny typy knížek, především tzv. krásnou literaturu a knihy, týkající se historie.

p. prof. Prchalová

Čtu historické romány, protože se dobře čtou a bývají psány bohatým jazykem, a detektivky, protože si při nich oddechnu a procvičím si logické uvažování.

Studenti:

Kateřina Pilerová (G1)

Nejraději mám dobrodružnou literaturu a hlavně žánry, které jsou napínavé a záživné.

Dana Prokopová (G8)

No, já nevím, čtu všechny typy knížek, nehledě na jejich žánr, ale co mě asi nejvíce baví, tak jsou to historické romány.

Barbora Otrubová (G4)

Mám ráda dlouhé a napínavé příběhy, především romány a čtení obohacuji i povídkami.

Lucie Kallabová (G6)

Ke čtení si vybírám hlavně učebnici do francouzštiny, potom kalendáře, jednou za rok si přečtu i báseň.

Marek Caha (G1)

No, mám rád dobrodružnou literaturu a hlavně knížky, které skončí dobře.

Jiří Müllner (G5)

Pohádky o Krtečkovi ☺. Dobrodružné knihy, protože mají složitý děj.

Jan Kilián (G6)

Mezi mé nejoblíbenější literární žánry patří historické a vojenské knihy. Mám rád vše, co se týká zbraní, letadel, válek atd. Dále mám rád dobrodružné knihy, ale rád si přečtu i duchovní příběh.

Dominik Levíček (G2)

Čtu dobrodružnou literaturu a detektivky, jelikož z nich čerpám inspiraci pro svou vlastní tvorbu.

Štěpán Karásek (G5)

Samozřejmě poezii a drama (především Máj a většinu děl od Shakespeara).

David Minster (G5)

Kačer Donald, Čtyřlístek, Bobík, Méd'a Pusík. ☺

Matěj Klíma (G3)

Mám rád fantasy, protože tyto knížky nejsou tak nudné jako knihy o historii.

Michal Losa (G7)

Když už si najdu čas na čtení, určitě nesáhnou po poezii. Co mne nejvíce baví, jsou romány, nejlépe o období světových válek.

— Alžběta Pilerová (G3) —

Hradní balada

Za horami a lesy vzdálenými,
za jezery modře zbarvenými
tam k nebi ční tajemný hrad.
V hradu dřív vždy živo bylo,
veselilo se, jedlo, pilo,
co stalo se, já řeknu rád.

Na hradě velký vládce žil,
svou dceru z očí nespustil,
o krásnou dívku se strachoval,
Pro sebe chtěl jen něžné tváře,
jemu měla patřit očí záře,
proto do věže ji uschoval.

V kamenných okovech odezněl její
zpěv,
nikoho neblážil již její něžný vzhled,
smutek padl na sídlo krutého krále.
Marně se každý den dívčina modlila,
marně svého otce předlouze prosila,
ve věži musela zůstatí dále.

Jednou pak dívka ve vězení nebyla,
z malého okénka do temna skočila,
pozdě pak naříkal otec a pán.
Tak chtěl si poklad svůj
uchovat stůj co stůj,
až v temném tichu zůstal zcela sám.

— Jana Bělousovová,
Anežka Zemánková (G6) —

Balada o samotě

Nad čirými vodami
dívka se sklání,
tvář zalitou slzami
nikde nemá stání.

Stalo se cos hrozného
v přetvářce a klamu,
odvedla jí milého
sestra teď do chrámu.

Výsměch s potupou a zlostí
celou věčnost v sobě dusí kdesi,
proč nebylo jí přáno štěstí -
skončit teď svůj život musí.

— Veronika Štouračová (G6) —

Tu však docvakne jí v hlavě,
třináctá že přišla právě,
což jí vyrazilo dech
a už leží na zádech.
Doktora však pomoc snadná,
byla tu už málo platná.
Musel ji tam nechat tak,
jelikož ji trefil šlak.

Poučení z toho plyne
aspoň tohle, když ne jiné:
spoléhat na pověry je
jen pro lidi bez fantazie,
kteří nemaj vlastní hlavu,
chtějí jenom splynout v davu.

— Anna Otrubová (G6) —

Pověra

Chodit pozdě či mít zlosti,
to jsou hrozná posedlosti.

Nejhorší je ale býti
zamotaný v pověr síti.

Jistá paní netuší,
že je v ní až po uši.
Jednoho dne byla celá
mrzutá či zkoprnělá –
v horoskopu vyšlo jí,
že jí pohřeb vystrojí.

Potom cestou k holiči
uslyšela či, či, či.

Kouká, vidí: černá kočka
- zelenají se jí očka –
kterak běží přes štreku!
Paní spadne z kramfleků!

Že to byla mrtvice,
vzali ji do hospice.
A tam, když hlad dostala,
ke stolu si přisedla.

MALÁ VZPOMÍNKA NA PRÁZDNINY

Já se tam vrátím ...

Část loňských prázdnin jsem strávila s tatínkem u jeho příbuzných na venkově na pomezí Valašska a Slovácka. Jeden z jednodenních výletů vedl na Slovensko do Nového Města nad Váhom a na nedalekou čachtickou hradní zříceninu.

Na úpatí kopce procházím listnatým lesíkem. Ptáci švitoří jen tichounce, ale přece, a ve vzduchu je cítit vlhkost ze zbytků tlejícího listí. Čerstvě pokácené kmeny vybízejí k odpočinku a já tomuto pokušení v dnešním téměř čtyřicetistupňovém horku neodolám. Když pak vycházím z hájku, je to, jako bych vyšla z oázy na vyprahlou poušť. Tráva je seschlá už několik dní a půda je rozpraskaná. Na keřících se zelenají jen samotné konečky větviček. Mně to ale nevadí, léto mám ráda a toto k němu patří.

Po náročném výstupu je mi obrovskou odměnou rozhled na okolní kopce, v údolí pak na město Myjavu a přilehlé vesničky. Přímou přede mnou se rozkládají rozvaliny kdysi majestátního hradu. Najednou mě lehce zamrazí, to když vzpomenu na jeho děsivou minulost. To už ale vstupuji do brány, kde mě ovane vůně starobylosti. Tady nahoře je ještě větší klid než dole mezi lidskými obydlími. Mrtvo tu ale rozhodně není. Voní tu pár odolných druhů lučních květin, které ještě slunce nestačilo spálit. Mezi vybělenými kameny se občas mihne ještěrka a z opuštěného kouta se na své pavučince spustí pavouk. Kdybych neměla takovou žízeň a chuť na ledovou limonádu, zůstala bych tu navždy.

Vždy, když navštívím památku, která má svůj lesk a slávu už dávno za sebou, si velmi přeji, abych ji mohla poznat, když ještě žila svým životem. Tehdy poprvé jsem byla ráda, že žiji v době, v jaké žiji a vracet v čase jsem se rozhodně nechtěla. Vždyť celý hrad jakoby jásal, že životní příběh Alžběty Báthoryové je už dávno ukončen a krutovláda této „Čachtické paní“ již navždy patří dějinám.

— Klára Kročová (G3) —

NAŠE ŠKOLA OČIMA PRIMÁNŮ

Popis školy

Naše škola se mi líbí svým rozmístěním učebeň, a proto bych vám ji ráda ukázala.

Tato prohlídka začíná, když projdete velkým dveřmi a půjdete vestibulem školy až k vrátnici, kde jsou již další dveře, které vedou až na chodbu. Po levé ruce se na-

cházejí dvě třídy, z toho jedna jazyková učebna. Vedle ní najdeme velké dveře do tělocvičny. Pokud z ní vyjdete a dáte se mírně doleva, dojdete k již zmíněné vrátnici. Dále zde visí na zdi nástěnky s různými letáky a nabídkami, jídelna, naproti které je třída, kde máme hudební výchovu. Půjdeme dál a narazíme na kabinet profesorů a školní knihovnu. Za nimi je již jen vchod do základní školy.

Po schodech vyjdete do druhého patra a před vámi se otvírají dveře od třídy tercie. Na tomto patře se nachází ještě dalších pět tříd. Také my zde chodíme, a to do učebny biologie. Po obou stranách této učebny se nacházejí dva kabinety.

Když půjdete do třetího patra, narazíte na šest tříd včetně naší G1. Vedle ní je umístěn další kabinet, ve kterém sídlí také naše třídní profesorka Svobodová a paní profesorka Bielená, kterou máme na tělesnou výchovu. Dále je tady ještě jeden kabinet pana profesora Zemánka, který nás učí fyziku, paní profesorky Můčkové, kterou máme na hudební výchovu, a pana profesora Otruby. Naproti tomuto kabinetu se nachází ještě půda a školní kaple.

Tato škola se mi líbí a ráda do ní chodím. Jsou zde dobří profesori i studenti.

— Kateřina Losová (G1) —

Průběh hodiny tělocviku

Ted' vám povím, jak probíhá naše hodina tělocviku. Začíná nám ráno v osm hodin a je rozdělena na kluky a holky. Kluci chodí v tělocviku plavat a my holky jsme v tělocvičně.

Jako první si obvykle zahrajeme nějakou hru na protáhnutí a poté si vytáhneme

podložky ze skříně. A jdeme se rozcvičovat. Někdy s hudbou, někdy jen tak. „Protáhnout nohy, napnout ruce!“ říká paní profesorka a my jen zmoženě cvičíme podle jejího vzoru. A co byste řekli, že následuje? Bud' basketbal, přehazovaná, nebo ringo. Rozdělíme se do družstev a začínáme hrát předem zmiňované hry. Teče z nás pot a my už skoro nemůžeme hnout tělem. Tělocvik nám končí o půl desáté a my jdeme zmoženě do šatny, kde se převlečeme a upravíme.

Hodiny tělocviků mám celkem ráda, protože se v něm neučíme a nepíšeme zde žádné písemky. Podotýkám, že je to můj druhý nejoblíbenější předmět.

— Helena Todorová (G1) —

však sed. Vlk chtěl, aby si sob stoup. Chtěl ho sníst. „Vztyk,“ řekl vlk, „had snad i tak jde sníst.“ „To jo,“ řekl sob, „ale já chci tu myš.“

Tak vlk štěk. A štěk tak moc, že had se dost lek a spolkl tu myš. „Cha, chá,“ vlk se řehl. „Co máš teď? Nic.“ A sob se moc vztek, až si stoup. „Tak to ne. Už tě mám dost,“ řekl pak sob. Ale vlk se smál a jen písk.

A jak tak písk, tu vlk, tam vlk, vlk a jen vlk! Sob by zdrh, ale kam?! Pak už jen spad. A vlk žral. A tak sob pad, pač byl blb. A had nic, jen tam byl. Ko – nec.

— Tomáš Hájek (G4, 2005/2006) —

POHÁDKA

BAJKA

O stromu naděje

Had, myš, sob a vlk

Byl tu kdys had a ten had chyt myš. Tu přes les jde sob, co měl hlad. A tu sob všim si, jak had žral myš. I sob řekl: „Ty jsi srab, žrát tu myš.“ Chtěl tu myš mít sám. Měl přec hlad. A had nic, pač žral myš. Tak sob si sed. A had zas nic, pač žral myš.

Sob se ptá: „Chceš tu myš žrát dýl?“ No a had zas nic. „Co myš, to hnus,“ sob zas kec. Had nic, jen syk. Měl už ho dost.

I jde tu vlk zas přes les. A vlk všim si, jak had žral myš a byl tam i sob. Vlk jde tam. A měl hlad. A sob si ho všim a lek se, že i on chce tu myš. „Zdar!“ řekl vlk. „Jak se máš?“ „Nic moc,“ sob řekl. „Chci tu myš.“ „I ty jsi blb,“ tu vlk řekl. „Sob snad jí mas? Tam máš strom a list. Jdi žrát tam.“ A sob že ne, chtěl jen tu myš. Vlk si řekl, to je fakt blb, to snad ne. Měl však hlad a chuť. Sob už si

Před dávnými, pradávnými časy v království nevidané krásy, které se ale bohužel nemohlo pyšnit žádným jménem, protože nikdo z jeho poddaných nemohl přijít na jméno, které by ho přesně vystihovalo, vzklíčilo semínko stromu, o kterém nikdo nevěděl, odkud pochází. A protože zde žili dobří lidé, nechali ho růst. Semínko sílilo a sílilo. Za sedm let vyrostl strom do takové výšky, že již nikdo ze země na jeho konec nedohlédl.

Království žilo v klidu a míru. Jednoho dne však do něj zavítal sám bratr sester Lži a Závisti – poutník Klam. Procházel královstvím a za sebou nechával jen lidskou beznaděj a starosti. Každému, kdo s ním promluvil a pohostil ho, se odměnil jen tím, co mu šlo nejlíp – jen mu vykládal lži a klamal a klamal. Z dobrého království se stala Říše

klamů a jediný, kdo se radoval, byl sám nevíтанý poutník.

Na kraji království před hustými černými lesy a za loukou, uprostřed níž se tyčil náš již dříve zmíněný vysokánský strom, stála chaloupka. V ní bydlili tatínek, maminka a jejich dvě hodné a zbožné děti – Vojtěch a Anička, které se každý den modlily k Pánu Bohu.

Byla zrovna neděle, kdy si na louce před chaloupkou Anička a Vojta hráli s míčem. Zároveň vyhlíželi své rodiče, kteří jeli ráno do města a každou chvíli se již měli vrátit. Najednou se však na cestě objevila osoba. „Aničko, podívej!“ zvolal Vojta. „Vždyť je to ten zlý poutník!“ „Já mám strach, Vojto,“ zalekla se Anička. „Co když nás taky očaruje?“ „Pojď, Ani, musíme se rychle schovat, než si nás všimne,“ zašeptal Vojta. Děti se chytily za ruce a utíkaly, co jim nohy stačily ku vysokánskému stromu. „Rychle, Ani, podej mi ruku,“ nařídil Vojta, a už se obě děti snažily vyhoupnout do větví mohutného stromu. Strach je poháněl stále dopředu, a čím výš stoupaly, tím se jim zdála cesta lehčí, a aniž by si to uvědomily, ocitly se před nebeskou bránou.

Ta se otevřela a děti spatřily zástup andělů. Údivem nebyly schopny ani slova. Anděl však promluvil: „Milé děti, vím, co vás trápí. Než se však nadějete, bude všem vašim trápením konec. Věřte a modlete se. A již se nebojte, držím nad vámi ochrannou ruku.“

Druhý den se již děti probudily ve svých postýlkách a od maminky a tatínka se dozvěděly, že je v celém království vše v nejlepším pořádku. Samy však věděly, jak se to událo. Na strom naděje dodnes nedají dopustit, a proto sepsaly i tuto pohádku, aby dál šířila jejich poselství o stromu naděje.

Mé představy? Mé sny? Budoucnost!

Je důležité se těmito slovy zabývat? Víím, co chci? Víím, čeho chci dosáhnout? Víím, co bych měla dělat?

Ano, je potřebné vědět, kam směřuji, jak si představuji svůj budoucí život, co chci dělat. A to vše především kvůli sobě. Studiuji na školách, které mi přinesou něco potřebného pro mé vysněné budoucí povolání, a ne protože byly prvními, jež jsem potkala třeba na cestě domů. Seznamuji se s novými lidmi, abych mezi nimi jednou našla svého partnera nebo nové přátele, a ne proto, abych srovnávala, kdo má lepší oblečení, luxusnější auto, delší vlasy apod. A právě pro toto všechno musím trochu plánovat, abych snáze dosáhla svých snů. Mám jich mnoho – vystudovat střední a vysokou školu, získat vytoužené zaměstnání, v němž budou mými partnery děti, mít manžela, s nímž si budeme navzájem naslouchat, pomáhat si a spolu vést děti i celou rodinu s láskou, vzájemnou úctou a pochopením... A nejen pro toto potřebujeme plány, abychom se neztratili v bludišti doby.

Nebo to tak není? Nikdo nemůže předvídat, vědět, co se stane za minutu, za hodinu, za měsíc. Nikdo nemůže určovat, kdy má Bůh právo nás povolát. Má tedy smysl plánovat budoucnost? Nemohu vědět, jestli zvládnu svou zkoušku dospělosti, zda budu přijata na vysokou školu, jestli potkám toho pravého prince... Život není předepsaná pohádka. Vkrádá se mi na mysl otázka, proč nenechat osud, ať nás vede sám. Proč se neřídit známým pořekadlem, podle něhož jsou cesty osudu sice nevyzpy-

tatelné a mohou se měnit, ale my jim můžeme malinko pomoci?

Najděme si tedy jakési záchytné body. Ne plány, ne osud, ale jen pár momentů, bez kterých bychom nechtěli, a možná ani nemohli a neměli pokračovat. Okamžiky, od kterých se budeme moci odrazit a putovat dál. Zní to lákavě, ale ne každý tyto své pevné body zná. Alespoň jeden bod, jeden rok. Je třeba vědět, co nás čeká a co musíme vykonat. A to nás láká jít dál. Říká se tomu motivace. Možností je však spousta, proto je skutečným uměním vybrat si právě tu, která by nás dokázala dovést tam, kam směřujeme. Samozřejmě vše záleží především jen a jen na nás, na tom, zda vůbec chceme, na naší snaze a odhodlání.

Máme však šanci svůj osud změnit? Či se dá naopak hovořit o něčem, co je nám předurčeno? Není slovo „osud“ tak trochu nadužívaným označením pro podivný stav našeho života v dnešním světě a nechutí odpírat si něco, co nás zaujme jen na chvíli, namísto usilování o něco, co pro nás bude důležité po celý zbytek života?

— Daniela Hejlová (VHC3) —

NĚKOLIK ZAJÍMAVOSTÍ

Na souostroví Nová Guinea se používá celkem 500 jazyků, což je asi desetina všech živých jazyků světa.

Největší počet jazyků, které ovládal jeden člověk, bylo 26.

Nejsložitější čínský znak má celkem 64 tahů a znamená upovídaný. ☺

Nejdelší známý nákladní vlak měl 500 vagonů a 6 lokomotiv; byl dlouhý 6,4 km.

Nejhlubší jezero na světě je jezero Bajkal v Rusku, kde hloubka dosahuje až 1 940 m.

Nejvyšší vodopády jsou Salto Angel ve Venezuele, které padají z výšky 979 m.

Hluboko pod Nilem teče podzemní řeka, ve které se nachází šestkrát více vody než v Nilu.

Nejkratší pojmenovaná řeka je řeka Roe v Montaně v USA, která je pouhých 61 m dlouhá.

Největší známá delta na světě se nachází v oblasti mezi Indií a Bangladéšem při soutoku řek Gangy s Brahmaputrou; je 480 km dlouhá a 160 km široká.

Největší sopečný kráter má sopka Toba na severu střední Sumatry; jeho plocha je 1 775 km².

Celková délka všech pobřeží na zemi přesahuje 500 000 km, což odpovídá více než dvanáctinásobku obvodu země.

— Vojtěch Ryšavý, Vojtěch Janský (G3) —

Ptá se kudlanka nábožná jetele:

„Jeteli, proč se nemodlíš?“

Jetel smutně odpoví:

„Já nechci být spasen.“

Můj Pane, myslím, že na mě můžeš být pyšný. Zatím jsem nezhřešil, nezaklel, neublížil živému tvoru, neměl nemravnou myšlenku ani touhu. Jsem Ti za to velice vděčný. Ale za pár minut budu vstávat, a pak asi budu opravdu potřebovat Tvou pomoc!

Multimilionář chytne zlatou rybku a ani si ji pořádně neprohlédne. Už ji chce klepnout po hlavě paličkou, když vtom rybka promluví: „Počkej chvíli, copak nevidíš, že jsem zlatá rybka? Co třeba tři přání? To ti nic neříká?“ Multimilionář odloží paličku a povzdychne si: „Tak povídej. Co bys chtěla?“

Po nádvoří Karlštejna jde opilý voják.

Potká ho Karel IV. a rozčílí se:

„Jak to, vojáku, že jsi ve službě opilý?“

„Slavím váš svátek,“ zubí se voják.

„Dnes přece není Karla!“

„To máte pravdu, ale je čtvrtýho!“

Manželé z nejzapadlejší vesničky přijedou poprvé v životě do velkoměsta na baletní představení Labutí jezero. Chvilí nehnutě sedí, ale pak se paní nakloní k manželovi a ptá se: „Hele, proč tam ty ženský pořad chodí po špičkách?“

„Taky mi to vrtá hlavou. Asi že je to o těch labutích, tak tam od nich určitě mají všude naděláno ...“

— Kristýna Mrázová, Martina Šedá (G3) —

DIAGONÁLNÍ SUDOKU - Žádná číslice se nesmí opakovat v žádném řádku, sloupci, tučně ohraničeném čtverci, ani v žádné z úhlopříček.

1	5	7				3		
		2				4		
4			6			9		
9	8						5	7
		1			8			9
		4				7		
		9				8	2	3

ŘEŠENÍ MINULÉ SUDOKU

5	4	1	7	6	8	2	9	3
7	6	3	4	9	2	1	5	8
2	9	8	5	3	1	7	6	4
8	1	4	9	5	7	3	2	6
3	7	6	2	1	4	5	8	9
9	5	2	6	8	3	4	7	1
6	2	9	3	4	5	8	1	7
4	8	7	1	2	6	9	3	5
1	3	5	8	7	9	6	4	2

— Jan Škrášek (G6) —

Lercháč – Školní časopis studentů Cyrilometodějského gymnázia a střední odborné školy pedagogické Brno

Redakční rada:

Klára Kročová, Veronika Králová,
Alžběta Pilerová, Tereza Lerchová,
Anna Kubešová, Martina Šedá,
Kristýna Mrázová, Tereza Benešová,
Martina Hermannová, Vojtěch Janský,
Vojtěch Ryšavý, Lucie Říhová,
Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Jazyková korektura:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Grafická spolupráce:

Jan Škrášek

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Klubu přátel Cyrilometodějské školy v Brně o. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhradně v elektronické podobě v maximálním rozsahu tří normostran na adrese casopis@cmsps.cz. Redakce si vyhrazuje právo na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v dubnu 2008. Jeho elektronickou podobu naleznete na <http://www.cmsps.cz/skolni-casopis>. Uzávěrka příštího čísla je **30. 05. 2008**.